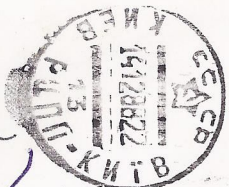

157

СЛАВА ОКТЯБРЮ!

до Комитета
культуры

г. Київ - 54

Куда

вул. Укалова

буд. 52, кв. 38.

Кому

Маняку

Володиміру Аніоновичу

Индекс предприятия связи и адрес отправителя

252094

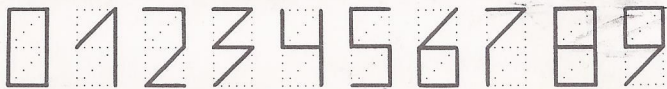
Пишите индекс предприятия связи места назначения

Изготовлено на Рижской ф-ке Гознака

© Министрство связи СССР, 1988
17.03.88. 88144. Цена 6 к. Художник В. Скрибин

Внимание!
Образец написания цифр индекса:

151
Матюшина редакція газети „Білоруські Вісті“,
матюшиний т. Матюш Володимир Антонівич!

Я - давня матюшівська і ^{предметна} виступаюча газети
„С. В.“, прочитавши за 9 грудня 88р. Запрошення
до створення невеличкого меморіалу „33^й - золотий“
Є. Кульчицького, не могла змовчати. Аж ось
сьогодні мало хто залишився живим ^і свідком
так тяжких років. Отак і мені, під вагою
моїх 75 років, вбілоруськи згасли з пам'яті
факти, імена, назви, цифри... Тому обличчю-
юся свідченнями - просто спогади очевидців.

Було це в найкращу пору моєї молодості,
коли я вчилася в Бареському хіміко-технічному
на Віницьщині, який згодом перевели в м.
Червоноград Полтавської обл. Як комсомолка,
я брала активну участь у громадському житті
і готова була померти за Країну Рад. Тоді
нашому вихованню молоді тоді приділялася
багато уваги. У ось такі часи „Хліб - для

індустріалізації країни" мене виділяють в бригаду по викарці хліба на селі в куркулеві. Входили до складу бригади: представник з Тюльовідділу (керівник), ^{представники} віз с/ради, комсомолу, профспілки і др. В перший-же день відвідин сільських селів мені стало якимось неприємно: хати вбогі, люди вкрай виснажені, особливо діти. Плаз, лемент і ще цукаря хліба з дотомогого щупів, лопів, лопат чи сокири, в результаті чого - розвалени негі, стіни, тінюлог, і ^{вигорані} маленькі вузькі з крупою, зерном, дертя, мукою... Одна з таких хат стала для мене райомом. Ще й сьогодні, через нів стіліття бачу перед очима страшну картину: посеред хати з велими стінами сіють тоненька, казвичайно жуда тонка з піднятимися вгору руками, а навкруг неї, трималичись за одяг, лементяє трійко виснажених маллят. Мати несамовито кричить-ридає: "Помогіть діток, вони загинуть!". В цей час вибігли знір

негі пару вузликів з чинсов. Не добре пам'ятаю, але в якійсь месіані я вихопила ці вузлики в чоловіків і побігла до жінки віддати, а їй кризу: „Не смійте! Діти померуть!“ і вбігла з хати, плачучи. Мене лаяли, пригнали м'якотиїсть в політиці, а не виснажили з ко.ч.с.м.о.м.о.у і учбового закладу тому, що була відмінницею і активісткою. Правда, чоловік з Політвідділу перевірів, якого походження мові батьки, а на мови шастя воки за царизму ^{італійськи} багрякували.

З тих тір в мекі ненаге щось зламалося через оту жорстокість, а пізніше страшно вдиво опухлих від голоду людей і чуїки про трупи, обгризені здижавілими собаками, людожерством... Я не змогла воїцнати до Падії.

Я радію, що дожила до днів морального огищення Падії і народу від страхіття сталінізму, хоч куде правди діти, йому вдалося

знищити леціновкі кадри, а багаторічне
цькування за правду, чесність зменшило
їх послідовників чи загнало в тінілля.

На мою думку, тепер потрібно звернути
найбільшу увагу на моральне виховання
молоді - нашої зміни - починаючи з дит-
садків, аби виростали вони справжніми
Ленінцями, а не покружани й амораль-
ними людьми, невідомими. Мені на ц.
тепер гірко бачити як молоді водії
автомобілів чиняють пародії Сталіна.
Тару разів я сказала: „Зміни дитино
цього тирана твоїх дідів і прадідів“...

З повагою - П. Каженко (дівоча) - Демніцька
Тамара Устимівна. 10.12.88.

Мій адрес: 252121, м. Київ-121, вул. Харків-
ське шосе, 178, кв. 254. Демніцькій.